

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. јануара 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernal-er Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Кад осуши...

(Крајкача.)*

Позната је прича свима
 О мокрима обојцима,
 Што их сељак (не баш јуче)
 Обесио испред куће
 Да се суше.
 Ал на пољу зимац стег'о
 Више градâ испод зере, —
 А од такe атмосфере
 Све се мрзне.
 С јутра сељак протр очи,
 К обојцима својим врочи; —
 „Шта је ово?!“ — виче жени —
 „Та обојци укочени
 Као кост!“
 Вајкао се јадан сељак,
 Невесељак
 Па и сузе мал' не проли:
 „Ао, боже, враже, ко ли, —
 Кад осуши
 Што пресуши?!“

Кад осуши
 Што пресуши?!
 Ове речи тако сличне
 Постале су пословичне;
 Па и мени нек је дѣт
 Сабрати их у пукет
 И заденут' — а да шта љу —
 У песму ми у крајкачу.

*) Крајкача?! Тако ја без предходног одобрења наших филолога назвао ову врсту песама, коју је писац ове песме по туђем обичају назвао „купле“-ом, а мене је замолио, да место тога метнем згодно српско име, ако га нађем. Ја мислим да сам добро кумовао. На сад ако се прими добро, — ако се не прими, толико и чини. Ур.

Европскога (уху) мира
 Меница се пролонгира.
 Хајд'мо напред! — дајте штаке! —
 Две су струје, обе јаке.
 Јесу л' две баш, не знам тачно
 (Ал нешто је обојачно)
 Је л' схватање наше тупо,
 Ил што ј' скупо, баш је скупо!
 И већ терет у дно гледи —
 Да л' тај трошак чега вреди.
 Хоћемо ли сушит' сузе
 Наше беде
 Или ће се можда рећи,
 Кад се следе:
 Кад осуши
 Што пресуши?!“

У листова наших току
 (Боже покри)
 Бивало је тма песама,
 Па и мокри.
 Сваке воде нисмо жедни,
 Истина је.
 „Омладина“ — Кукићева
 То признаје.
 И од влаге има лека,
 Али кака?
 (Случајно се сећам оних
 Обојака).
 Шта, зар вили Равијојли
 Грло стезат'?!
 Ил на струни гусала нам
 Чвор завезат'?!
 Водене су многе песме,
 То признајем ја у дупи, —

Али, али, „Омладино“,
Кад осуши
Што пресуши?!

Јест', Светозар Марковић је
 Добро хтео;
 Вишој мети он посвети
 Живот цео.
 Ал је дош'о нешто рано,
 Не баш сретно;
 А што Србу није хитно,
 То му сметно.
 Његових је ђака била
 Бројна руља,
 Кад би уст'о нашао би
 Сад и хуља;
 И он би се у јачини
 Свога духа
 Јако тргн'о, тргн'о би се
 Од пресуха.
 Рекао би својој школи:
 То ме боли:
Кад осуши
Што пресуши?!

У Србији — граду српском —
 Све се мења

Ту је много искушења,
 Па и трења.
 Јуче чусмо реч, која нам
 Тако прија;
 Много ј' лека у тој речи:
 „Амнестија.“
 И реч ова кључ је златан
 Родних врата,
 Кроз која се враћа снага
 Обилата.
 Тим се суше сузе многих
 Породица;
 Место тужних, сад веселих
 Има лица.
 Али „пардон“ овај грли
 Чак и кривце подлих чина;
 Одговорност тешку скида
 С Гарашана, с Вукашина.
 Па ту морам опет рећи
 (Не знам коме)
 Пословицу, што се сада
 Служим њоме;
 (Ком не прија нек запуши
 Своје уши)
 Ал ја морам рећи што ме
 Тре у души:
Кад осуши,
Што пресуши?!

Родољуб.

ПОДЛИСТАК.

Продано перо.

Притег'о сам пусат — идем у хајдуке . . . .

Двосечац сам љути узео у руке;
 гараву сам шару вр'о преко плећа,
 да ме у злу брани од-а злих несрећа;
 кабаницу суру озго сам огрн'о,
 јер је небо мутно, натуштено, црно,
 а то ти је жива и живцата згода
 против пуста ветра, против непогода;
 још ако би где год помрчине било,
 у торбу сам метн'о кремен и оцило,
 да укрешем огањ, који душу гали,
 да неком посветли, а неког упали;
 опанке сам ман'о — кога ће ми беса? —
 не мислим да бежим ма било чудеса.

Идем у хајдуке . . .

„О, да смешне теме!

Ма какве хајдуке?! Прошло је то време!
 Оно јест и томе негда било места —
 јест било је, — ал' данас га нестало;
 у данашње дане разум светом влада,
 а снага се иште за цепање влада.“

Е, баш сте ви чудни! Ви ил' одвећ знате,
 или своје доба јоште не схватате.
 Та баш данас цвеће за хајдуке цвета
 код тол'ких дахија и толика смета,

код тол'ка метиља, просвећених буба
 гадних пришипетља, подлих скутољуба,
 што на рачун реда у салу се даве,
 а са њих се други гложе и кржаве.
 Лако се то борит' против силе грубе —
слаткишем кеш најпре отужити зубе.
 Окајте се, људи, доста ми је муке!
 Оставте ме с миром — идем у хајдуке.

Идем у хајдуке . . . . ал' не као стари
 они наши горски народни стражари,
 што су клали злице мучки из ненада:
 засела је моја на сред главног града.
 Ту мислим да седнем, где се метеж мече,
 на мирно да чекам крвопије клете;
 ту ћу да пободем крст на десној страни,
 а лево да ставим путир суза слани';
 па кога год туду зла срећа наврати,
 најпре мора мени царину да плати
 и да узме причест — капљу слане воде —
 онда нека иде, куд га очи воде!
 А за сретна рада пре свију и свега,
 дочека ћу зверу најопаснијега,
 најгрђег од свију грдних несретника,
 дугонокта мачка јегуљаста лика,
 препредену лолу, лукавога лиса,
 питомо јагњешце, што две овце сиса,
 на које сам давно овим ножем смер'о:
 ударићу најпре на *продано перо.*

„Та кој' ти је ђаво? Јеси л' с' ума сиш'о?“

УНИВЕРЗИТЕТСКА
 БИБЛИОТЕКА

Завршно-почетне допуне.

У Мађарској је слобода идеална.

Иде ал на дрвеним ногама.

Ух, Гарашанину, моје је страховање опет тебе
смило.

Беснило се дуго памти и у сну призире.

Државна гимназија у Н. Саду српску децу радо
прима, али како васпита?

Ко вас пита?

Наша је ђуд у неким неприликама млака *иа тија*.

Апатија је страшна реч; не би требало ни да је
разумемо, а камо ли да је негујемо.

Поред наше школе симицијски шегрти носе *ћаје*.

Осећаје гладних ђака, а још гладнијега учитеља
тешко је описати.

Да ли још и сад кидош Мата у звезде своју
цуру кује?

Цурукује.

Омладина српска ваља да зна борити се и *хрвати*.

И Хрвати имају се с киме борити. Али само та
вежбања не морамо ми правити међу собом.

И кад је највећи мраз, у слободној природи
и ма тица.

И Матица може дочекати петог комесара, само
кад је ведра лица.

Не бојте се, људи, *потоша*.

По топа исто толико вреди, као и по пушке (т.
ј. ако се уздуж преполови).

У свима манастирима се не види за књигу *манија*.

Игуманија је ипак нешто, од чега људи могу до-
бро живети и угојити се.

Сад си баш на правог мајстора наиш'о!
Да си све са свећом по мраку тумара',
нигда не би наш'о стручнија гробара.
Да се бориш с' лавом, прош'о би без вреда,
ал' то „јање“ уме жешће да уједа;
па да нешто оспе своје отров-стреле,
не би ти ни тице костију изнеле.
Већ окај се врага, не тражи му трага,
за то треба мало другачија снага".
Тако зборе нека срца милостива,
што зло само виде — ал' им зло не бива.

Е, а шта знам ја ту?! Враг ми мира не да!
Све ме нешто силом гони у напреда.
Чини ми се, да сам лепо дома ост'о,
не бих нигда мира и блаженства дост'о;
па се јунак дигох жељи да уговем,
да га у по дана на мегдан позовем.
Трпио сам, гут'о, док се трпет' могло;
и жмурит' сам знао — па шта је помогло?
Но сад ми се веће до грла довукло,
сад већ морам ићи, па куд пукло — пукло!

Ој, продано перо!... Гле збуних се с' главе!
Та има их, болан, к'о зелене траве,
к'о по глувој ноћи совуљага тица,
к'о у бари жаба, као пијавица.
Ви'ш, ја певам једном — да грдне срамоте! —
а њих има сила, као гад се коте!

Не, ружан је пос'о, кој' се крњи, цепа.
Дакле испочетка — с' главе па до репа.

Ој, продана пера, велика и мала,
бесавесна траго са златних јасала,
кичељива децо мамонова млека,
подмукле сирене деветнестог века,
потркуше ниске, лажни мудријаши,
што 'но вам се поглед од видеља плаши!
Ви пусти букачи, шуљих осећаја,
што 'но вам се мис'о у крви напаја,
што 'но вас је тартар прегостио славно,
што 'но вас је хроми одн'о већ одавно,
што сте љуцки разум под закуп узели,
што сте нам се свима на теме попели,
па нам врео пеп'о у очи сипате,
те божијем створу прогледат' не дате,
шт живите само, само да једете,
и да се кад и кад ропски насмејете
пред охолим мигом неумитне силе,
као да су свраке мозак вам попиле!
Приступите амо из ваших буцака,
из тих мрачних шпиља и муклога мрака,
где поштење никад завирило није,
од'кле само трулеж и бугија бије.
Приступите, велим!... Ближе!... Што сте стали?...
Тако!... па сад пруж'те ваш језичић мали,
јер ме мори жеља без да вас увредим —
да вам само малко у зубе загледи;
да вас српски питам (знам да крити н'ете),

Ако је тело и малко слабо, само нек душа није.

Душаније спомен не да се лако ишчупати из груди свесних Срба.

* * *

Пазите људи, на ветар, одкуда вам шири!

Вампири су негда утишавани глоговином, — а сад је лепше, ако им се доскочи слоговином.

* * *

Има нека змија, која се зове вишера.

И пера Тодоровић се негда борио против змија. Негда је он *нима био опасан*. И сад је тако, само је разлика у нагласку: сад је *нима опасан*.

* * *

Сва Херцеговина зна, да није Мостар мали.

Стармали се о томе још није довољно уверио.
Кичода Мичодски.

Ћира. Даклем епархиска скупштина састаће се и у Темпшвару.

Спира. Уплаш — —

Ћира. Шта?! уплашио си се?!

Спира. Та нисам. Него хтедох рећи да ми мисао одлете у Плашки.

Ћира. Па шта ти поручује мисао оданде?

Спира. Вели: Нуто беде! Сад ће „наш изабраник“ имати бар нека разлога за несазивање скупштине.

Ћира. А каква то разлога?

Спира. Може рећи: Нећу да се угледам на Бранковића.

Ћира. Ако ћемо да се шалимо, онда твоја мисао има право.

П у с л и ц е.

*. Мислило се да ће Тиса на интерпелације Хелфија и Перцела ћутати као риба, — а где он није ћутао као риба, већ се извукао (као егуља).

Ж. Тиса кад говори о спољашњој политици, има обичај не говорити на памет, него читати и артије. Има и право. Памет ваља чувати за високо кајање, а артија се може употребити и за ниже потребе.

како вам је име, како се зовете?

Какве ли сте боје — карактера, знате, — (ако карактера уопште имате)?

Одакле сте родом? Кад сте на свет дошли?

Од куда идете? Камо ли сте пошли?

Имате л' крај себе путничкога листа?

Је л' вам душа мирна? Је л' вам савест чиста?

Да случајно нисте поробили кога?

Живите л' од свога зноја крвавога? . . .

Ма шта вам је, шта је, моји тићи мали?

Што сте тако бледи, тако уздрхтали?

Што сте нос отегли, а трбух увукли? . . .

Ај, та ви сте неки штрангови подмукли! —

Шта? . . . Или вас, можда, страх од мене хваћа?

Та овде се само цестарина плаћа.

Овде вам се само тихо исповеда

и поштењак сваки пролази без вреда;

но дође л' ми кад кад тањир од два лица

— а већ често бива таквих кук вица —,

тога с' места гоњим у завичај стари

да ми једна губа чељад не поквари;

тај једном за свагда, запамти за госу

и ја такве леле познајем — по носу . . .

И ваши носићи, немојте их крити —

баш су красна соја не мож' лепши бити.

Тако финих справа, живога ми Бога,

нисам никад вид'о за живота свога!

(Свршиће се.)

Ко је добио опкладу?

Шала из ђачког живота.

„Пошто је дневни ред исцрпљен, затварам ову седницу поздрављајући искреном добродошлицом драге нам госте, нашу браћу Словенце.“

„Живели, живели!“ чује се са свију страна а из дољнег „парламента“ све грми.

Тајник Мирко склопио записник, узео своју „криглу“ па похитао и он доле, а већ удешава друштвену химну „Заставе се наше вију . . .“ Он иначе није баш певач, али ту песму увек мора он отпевати; то се већ зна. Дољни парламенат прихваћа у кору и устаје. Мало по мало па се сви подигли, то је већ стари обичај у друштву. Словенци се згледају, али устају и они. Пева се то, све се тресе ниска, подугачка „сала“. Сваки осећа у себи уз весело расположење још и нешто певачког дара, бар толико да може пристати уз тај кор.

Но ви се, драги моји читаоци оба пола, сигурно чудите свему томе, што сам вам до сад наприповедао. Каква дневни ред? каква тајник? какве „кригле“, какви гости Словенци и каква седница? Где се то све догађало? Шта је то управо?

Само стрпељиво! Сад ћемо све дознати.

Ја сам вас довео — per licentiam poetisam — на завршетак једне седнице академског друштва „Сокола“.

Седница се држи у локалу неког стрељачког друштва.

△. Видео сам велику слику Бисмаркову, која је изишла у листу „Базару“. Уредник тога листа мора бити да је велики поштовалац Бисмарков — и лепо је то од њега, што се потрудио, да Бисмарк не изиђе „из моде“.

≡. Малер је (т. ј. Бисмарков) само то, што све оно, што „Базар“ доноси, не остаје дуго „у моди“.

∏. Кажу да ће назови кнез бугарски, господин Кобург путовати у Румунију. (Па лепо, — оданде му је ближе у Ебентал.).

* *. Ако „Н. Уставност“ и „Одјек“ продуже један другог нападати и озлоглашавати, онда су постигли своју стару жељу, т. ј. да „Видело“ постане сасвим излишно.

§. Кажу да сад и сам гроф Андраши нагиње на измирење Аустро-Угарске са Русијом, — т. ј. пре рата (јер после рата измирују се увек обе ратне странке и без нагињања).

□. Наш ратни министар г. Билант издржао је једну сретну операцију. Сад још само да га бог (њега и нас) сачува од какве несретне операције.

Соба вам је то ниска али врло дугачка. Стол је намештен на „покој“. Горе седи председник, тајник и полицајни комесар. Даље се поређали часници друштвени и гости Словенци, јер академска словенска друштва сва подржавају пријатељске везе међу собом. На оба крака тог „покоја“, тамо доле, најмање је *покоја*, јер су та места заузели чланови „дољњег парламента“. Ту су на окупу весељаци, који друштвене седнице ревносно похађају али се слабо упуштају у дебате. Док траје седница они ревносно дошапкују „келнеру“; наручују нове „кригле“; по мало цвркућу; кад кад бурно аплаудирају или изражују своје негодовање ком говорнику; кад треба да гласају, питају о чему је реч и — једва чекају да се сврши „званични део“ седнице. У „забавном делу“ *њихова* је влада; они певају, они су говорници, они својим шалама зачињавају весеље.

— „Али какав „званични“ и какав „забавни део“ на седници књижевног друштва једног?“ Примећујете ми ви опет.

Молим лепо! Има и то са свим свога смисла. Седнице су подељене тако, да би одговориле одмах за две цели. На „званичном“ делу се дебатује; читају се и критикују поједини радови а на „забавном“ се гаји српска песма и српско весеље. Тај је дан остављен, за весеље и за међусобно зближивање. Па да ли ће ко замерити томе? Има то своју лепу, врло добро страну али . . . Но збиља, није ми намера, да о том говорим, ја треба да вам причам.

Еле забавни део поче бурно и весело као обично. Ту се здравља Словенцима, Славенству, заједници, брат-

≡. У Прагу је умр'о скоро целат Пипергер, који је био не само вешт у своме занату, него је писао и немачке романе, које је критика похваљивала. (Јамачно су се критичари бојали да га не увреде.)

⊙. О Гундулићевој прослави у Бечу забранила је полиција певање старе и толико пута допуштене песме „Падајте, браћо!“ (Да нам је Јакшић жив сигурно би за љубав сл. полицији написао нову песму: „Не падајте, браћо!“)

Ж. Први број овогод. „Србобрана“ заплешен је због чланка: „Ко изазива“. (Нека се продужи тако пленење, пак ће људи и без чланака знати: Ко изазива.)

⊕. У Србији почеле су се месојеђе са новим Шасе Кроасе. Поштени хајдуци враћају се својим кућама; а бесни жандари иду у хајдуке.

Утеха.

Јелка: „Ала бога ти Анка, како можеш поћи за оног Перу, та коса му је црвена, мислиш, да си је запалила, па горе.“

Анка: „А зашто неби пошла за њега, мати моја каже, да ће му и онако временом коса — опасти!“

Јовилим.

ству и љубави, слози и свима идеалима, којима се свима тако радо љуљушкамо. Па онда се ту шали, разговара, пева и надпевава. Претресају се по разним групама разне дневне и занимљиве новости.

Ено су баш на једном крају „покоја“ њих неколицина необично зацагали. Смеју се да попуцају од смеја. Рада баш био натезао „криглу“ па како се засмејао, одмах се загрцнуо. Милан намешта наочари па се само смеши. Мора да је он што причао, одмах се позна. Чича устао са столице е па се све рукама пљеска, Јоца мал' није пао са столице; Раја, но, о њему ћу вам већ и онако доста причати, јер је он јунак ове приче . . . Све се то смеје, само се тајник Мирко усиљава да буде озбиљан, ал види се, да му не иде од срца.

— Та идите, молим вас. Слушате Милана, где вас товари“.

— „Товари, товари! Слабо бога ми!“ Прекидају Мирка сви скоро у глас.

— „Па добро најпослед, шта је то тако страшно? Који од вас не би то на мом месту исто учинио?“ долази Мирко у ватру.

— „Па ево ја први не бих. Ти верујеш једној намигуши, једној варошанки, чеду порока и покварености велико-варошке. Грозна наивност! Ја ни једну и не гледим. Презирем их баш због те луде тежње њихове за еманципацијом. Немам ока да их видим.“ Тако је говорио обичном ватром женомрзац Раја.

Да вам га брже прикажем. Раја Рад . . . али нашто и презиме? Не морате ви баш све дознати. Дакле Раја

Познав'о сам.....

Познаво сам једну цуру из Н. . . . .
 Није била здраво стара, ни сувише млада. —
 Није била ни висока нит' је била мала;
 Баш ко данас да је гледим, нобл се држала. —
 Разуме се да је знала и да кокетира;
 У кући је сваки игр'о, како она свира (али без клавира).
 Сермијица њеног оца не беше баш јака;
 Уз мираз је кћери дав'о, хиљаду банака. —
 Просилаца било ј' доста и лоши и бољи;
 Ал ни један није био баш по њеној вољи. —
 За мајстора ни да чује оча има новца. —
 Тако исто није хтела поћи за трговца.
 Учитеља — и то неће, мала му је плата;
 За доктора пре би хтела, ил за адвоката. —
 Чекајући на докторе време боме прође
 У бирању не знаш како, тридесета дође
 Али отац, да је једном скине себи с' врата,
 Младожењу нађе кћери и тај беше ћата. —
 И тако вам она сада задовољно живи
 Јер њен мужић не сме никад да јој се противи. —
 Али он то само чини ради кућнег мира, —
 Те вам тако и он игра како она свира.

Од Ка П. Мира
 № 4.

Депутација некад.

Кад су оно пре много година Силбашани своју нову цркву осветили, отиде депутација од 4 члана

је прве године филозоф. Обичан, добар друг са једном врло великом махном. Раја је — уображен. Уображен је у себе, у своју спољашност, у своје знање, у свој приповедачки дар још највише. Јер, треба да знате, да је Раја књижевник. Још док је гимназиста био угледале су неке његове песмице света.

Од како је на универзу дошао пустио се он и мало даље. Написао је неколико причаца под разним шифрама, које су врло звучиле на Руска имена, као што је то у оно доба почело улазити у обичај. Није се као књижевник одликовао никаквом оригиналношћу, али у својој мржњи према женским, те наравно и према еманципацији истих био је до скандалозности оригиналан.

То сте могли и из оно неколико речи његових видети. Њему је доста била заједљиво измишљена анегдотица шаљивог Милана, да одмах проспе сву жуч на цело женски род.

Јоца, који није био пријатељ научних дебата при чаши пића, прекиде Рају у његовој филипици: „Та прођи се тога! Тако би могао човек исто и тебе и сваког од нас натоварити. Женске су врло добар лепак а што оне теже толико да се допадне, томе смо, мој брајане, више ми мушки криви. Та ко највише оговара какву женску чисту и скромно одевену без обзира на моду него ти. А опет би за то могао и ти лепо налетити“.

„Ко, ја? Никад и никако! Досадно ми и то ваше товариће,* али мене за цело — не би ни један од вас никад натоварио, то вам ја кажем!“ жести се даље Раја.

* Академски израз, којим се хоће да каже, да је неко згодном шалом насађен.

митрополиту у Карловце, да га позову, да им баш он цркву освети. Кад је митрополит депутацију лепо примио и обећао, да ће јој молбу испунити, понуди је мало лепом шљивовицом, и тад ће рећи први члан: „Ух, јест ракија, мора да си је сам пек'о“. „Та ни сам је ја, него су је људи пекли“, рече митрополит. „Но, но, не кажем ја да си је баш ти настављ'о и казан прао, него си к'о човек, запалио лулу, па настављав'о“. Тек што ово сврши први члан рећи ће други члан, који је непрестано разгледао митрополитову дочекаоницу: „Ух да лепа огледала, мог'о би се стојећки бријати, а не к'о оно моје, видиш само нос на њему!“ Митрополит се поче мало смешити, које још порасте, кад упаде трећи члан, који се нешто загледао кроз прозор, у диван, митрополитов врт: „Ух, да лепе траве, да су моји коњи ту, сити би се напасли, зваш господине, нисмо ништа понели за њих, па су сву ноћ у Новом Саду гладовали, та могли би се пречестити“. Кад је депутација полазила кући, проговориће најзад најћутљивији, четврти члан: „Та дођи господине да осветиш нам цркву, зваш моја је кућа баш трећа од рогља, па имам лепих прасица, и кад дођеш пустићу те у свињац, па бирај које волеш!“

Јовилим.

Епиграми.

1.

Стрина Фема.

Знате л' кад се на ракију
 Срди стрина Фема?

„Немој два пут каз'ти.“ рече му Јоца са свим флегматично.

„И три пут!“

„Е добро; да се опкладим“, настави Јоца, да ћеш један пут тако лепо насести.“

„Ко? Ја?! А што да се кладим?“

„Хајде ако смеш!“

„Па добро, пристајем. За шта хоћем?“

„За пет форината и то тако, да се одмах цела петача попије.“

„Па гилт!“

„Гилт!“

Раја и Јоца ухватише се за руке а Мирко пресече.

— „А, а! Србине, сад смо те упецали! Халт, то си баш од речи до речи преписао! То је књижевна крађа, море! Дакле тако ти?!“

Молим, молим, ја то скромно признајем. Јест, ја сам цео овај разговор скоро украо али на — поштен начин и у најбољој намери. Све је то тако од прилике било, као што сам вам причао, па пошто ја не тежим ни за каквом оригиналношћу (баш као ни мој узор од ког сам тај диалог украо) хтео сам само да си уштедим мало труда. . .

Група око Раје и Јоце бивала све већа а кад народ виде, да се ту о петачи пива ради, удари у ужасан аплауз, ког је једва прекинуо Цига веселом једном песмицом.

Што је даље било на седници, то не спада на ствар. (Свршиће се.)

Јест', срди се на њу јако
Увек — кад је нема.

2.

Мој пријатељ Сима.

Док је био нежењен
Мој пријатељ Сима,
Ругао се пуницама,
Ругао се свима,
Сатирама оштрим
Гонио их љуто.
Ал од кад се оженио
— Мудро је ућут'о.

3.

Госпођици Марти.

Да с' манете белила,
То је моја жеља.
Без белила — верујте ми —
Много сте ми беља.

Титир.

Први пут — па насео.

Чика Сими се допало, како је браца Пера неколико њих повољно оженио и од сваког ђувегије добио по леп „анцуг“ а разуме се и од невесте кошуљу а гдегде и гаће; па се лати и он тога посла. Нађе и он једног „благонажног јуношу“ и спомене му: како би он имао за њега једну добру партију да га ожени. Овај чујући ко је то пристане и пошље чика Симу да запроси гђицу Ленку Ч. за њега. После дужег размисљања пристане и Л. отац, а гђда Л. је још ома пристала била. Кад су се младенци „испитали“ онда чика Сима поведе разговор и „о миразу“ и отац Л. обећа: да ће ома о прстеновању дати две хиљаде форината. Вувегија будући задовољан овим обећањем позове чика С. као провођацију кројачу и наручи му леп „анцуг“ који је имао до сватова готов бити. Кад дође прстеновање а Л. отац даде само једну хиљаду фор. а друго обећа дати кроз извесно време. Вувегија је ово сматрао за неку спекулацију, и једило га је тако, да би и од женидбе одустао, само да није онако волео гђицу Л. а држао је, да је ова спекулација и са „провођацијиним“ знањем изведена, те науми вратити му „мило за драго.“

Међу тим дође и дан венчања. У вече тог дана кројач донесе чика Сими „првођацијски анцуг“. Но како се чика С. зачуди кад виде капут без рукава, а чакшире без тура. А шта је то? запита чика Сима. Молим чика Симо — одговори кројач — г. ђувегија је пре неки дан био и рекао да тако направимо; јер — вели он је сад само полу обећаних новаца добио, а кад добије и оне друге новце, онда ће платити да се на „анцугу“ и то што још треба оправи. Шта је на ово чика С. помислио незнамо, али је и нехотице гласно изрекао: „ето ти га на, први пут — па насео.“

Стојан Ш.

Мој јад.

Кад год сам тако љут,
па цео свет ми крив,
да ми је криво и то:
зашто и да сам жив!..

Па ми онда жао,
како нисам знао,
то угодити:
да се нисам моро,
да се нисам треб'о
барем родити!

Др. Казбулбуц.

Леп комплименат.

Неки досадни фићфирић често је долазио у посету госпођици Н. Једаред кад је дошао, затече је баш где храни своју канарицу.

Фићфирић. Ал би ја волео да сам ја ваша канарица. Шта би онда радили са мном?

Госпођица. Дала би вас мачки, да вас поједе.

Велики процес.

Неки сељанин дошао к адвокату да му повери свој процес. Видио је у соби пун орман књига; и то му се допадало. После, кад је већ испричао своје јаде, адвокат уве са стола неку малу књижицу, (ваљда табелу за штемпларину) и поче ју читати. Али то сељаку већ није било по вољи. „Господине, маните се ви те мале књижице, јер мој процес није мала ствар! Него узмите ви па читајте из оне књиге“ и показа прстом на најдебљу књгу у стакленом орману.

Слободни грађани.

Три пријатеља враћали се својим кућама око поноћи из биртије, па како су били, добро „расположени“ певали су путем неку песму. Сретне их полицај и опомене их да не нарушавају ноћну тишину. А они се опираве: За што ми неби смели певати?! Та ми смо слободни грађани.

Полицај (који је био доброћудан и шаљив — што се код полицаја ретко дешава продере се на њих). Није истина да сте слободни грађани. Познајем ја вас добро. Ви сте сва тројица — ожењени.

Интерпелација г. уредника „Smotre“.

Велештовани господине!

Ваш угледни месечник „Smotra“ показао се да није тесногруд, изјавивши да радо прима чланке и ћирилицом писање. То је похвале достојно, јер иде у прилог књижевној узамности хрватској и српској.

Али ипак ми допустите да вас нешто упитам. **Кад** сте свима допустили, ко хоће да се у „*Smotri*“ може служити и ћирилицом, зашто сте то право закратили цигло и једино српском православном свештенику, г. Јов. Сундечићу?

Са поштовањем **Стармали.**

Нове књиге,

Које уредништво добија на приказ.

Јосифа И. Крашевскога Јермола роман превео с пољског Рајко. Издање српске књижаре и штампарије браће М. Поповића у Новоме Саду, 1888. Цена 70 новч.

Приповетке Милорада П. Шапчанина. Књига шеста. У овој је књизи приповетка: Сањало. Издање српске књижаре и штампарије браће М. Поповића у Новоме Саду. 1888. Цена је 75 новч.

Црни листови записник кривичних догађаја (излази два пут месечно) година П. Књига П. — Свеска 7. (са 2 слике). Уређује и одговара Степа П. Видаковић. У Београду штампано у шраљ.-српској државној штампарији 1888. Цена 50 пара динарских.

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у најкраћем времену. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на нашу своју мерамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно по имену свакога позвати који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, кад дотични неће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога, ко данас у своме листу цедуљу нађе, да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од оних добио је карту колико и за које време дугује. Нека нико не чека, да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

Овај 2-ги број шаљемо свима нашим дојакосњим предплатницима од којих још није претплата стигла, молећи их да изволе предплату поновити или да нам врате лист натраг, ако га не желе и даље држати, па да се ради штампања за даље равнати знамо. **Наклада „Стармалог.“**

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
„ОРАО“
 ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.
 УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ
СТЕВАН В. ПОПОВИЋ
 ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.
 Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.
ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.
 Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

КАД МОРИ ЉУТИНА

рђаво се вари, споро се измењује материја, наваљује крв, код главобоље, несвестице, онда је лек Липманов карлсбадски кипећи прахак (*Lippmann's Karlsbader Brausepulver*). Добива се у кутијама по 60 новч. и 2 ф. у апотекама. 2—3

За одржање и пољешање

ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

је

Дра Боте помада за лице

најбоље средство. Она уклања за најкраће време пеге, мрке флеке и свакојаке осипе у лицу. Сасвим је нешкодљива и вако се ова не прави од масти, то не проузрокује бубуљице на лицу. Цена једне тегле 1 ф.р., мала тегла 50 новч.

Дра Боте водица за умивање

особито добро средство да чува лице од бора и чини да лице постаје свежије и добије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главно стовариште за разашилање код произвађача

АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА, апот. у В. Бечкереку.

Главно стовариште у Новом Саду у трговини Панте Јовановића. — У Будапешти главни депо: *Josef Török, Königsgasse 12.* — У Темишвару апотеке *C. M. Jahner, Klausmann und Albert (Stadtapotheke), St. Tarczag.* — У Колошвару *V. Tischler, Parfumerie.* — У Бел. Ст. Миклошу *Desid. Mészáros.*

Само је онда прави наш производ, ако има горе насликана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеци АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА.

Наручбине са стране обављају се најбрже.

9—10